

Két angol tanárral egy buszban,
avagy napló a romániai útról

Ennek a beszámolóknak az előzetesében írtam arról, hogy meglepetésszerűen bevontak egy projektbe, melynek keretén belül Romániába utazhattam négy diáktársammal együtt. Végül is rájöttem, hogy ez egy európai pályázat, melynek célja, hogy a tanárok és diákok együtt dolgozzanak, illetve kapcsolatot létesítsenek. 2006-2009-ig dolgozott együtt Románia, Észtország, Finnország és Magyarország. A projekt témája a számítógépek története. Az egyes résztvevő országok bemutatták a saját informatikusaikat, illetve azt, hogy milyen ütemben és hova fejlődött a számítástechnika hazájukban. Az ESZI aulájában, plakátokon tekinthettek meg a magyar munkákat. Minden országban volt találkozó, a romániai időpontja 2009. március 23-28. volt.

Az általános szavakat kerülve, próbálom bemutatni a túra számomra legérdekesebb részeit, hogy egy kicsit belelássatok miért is volt ez annyira jó. Az úgy kezdődött, hogy körülbelül öt előzetes megbeszélés volt az eszis diákokkal, arról, hogy miként is készülünk az útra. Én természetesen ötből ötször nem voltam jelen☺ Ennek ellenére rengeteg mindent vittem a bőröndbe, aminek felét nem is használtam. (talán egy fontos kellék volt: a mobiltöltő) 1000 km-t utaztunk 24 óra alatt, mire elértük célpontunkat, Vaslui városát. Természetesen a visszafele út is ennyi volt, így aztán programjaink fele gurulás az aszfalton címet kapta. Azt hinné az ember ez unalmas, ám kilencszemélyes kisbuszunk kalandos kilométereket járt be. Az első éjszaka érdekesre sikerült. Már vagy két órája haladtunk lépésben (nem túlzok! Kb. 10-zel mehetett az autó) felfelé a hegyoldalon, mert esett a hó. Az országút meredek, kacsaringós és szerfölött havas volt. Jobbra és balra nem láttunk mást, csak hókabátos fenyőfákat és mögöttük a sötét erdőt. Senki sem járt erre ilyenkor (este 11) és a GPS már elvesztette a fonalat... Vártuk, hogy mikor ugrik ki egy medve a fák közül. És bár álmosak voltunk, azért mindenki kíváncsian várta a dolgok kimenetelét; illetve Steinbachné tanárnő is bátorított minket, hogy az ilyen kalandok teszik klasszá az utunkat. Mindenki egyetértett. Kellemes csalódás volt az aznap éjjeli szállás a hideg hegyek háremében megbújó faházban. Mindig is kedveltem a havat, sajnáltam, hogy síelésre nem volt lehetőség. A román vendéglátók megérkezésünk első pillanatától az utolsóig figyelmesek voltak. Kedvünket lelhattuk a tágas szobákban és a négyfogásos vacsorákban. A bő három ott töltött napba rengeteg programot sűrítettünk. Vaslui polgármestere személyesen üdvözölt minket, ami szerintem igazán rendes volt tőle☺ Körbesétáltuk a város látványosságait. Őszintén szólva, Romániában nagyon szegények és nagyon gazdagok élnek egymás mellett. A gettó hangulatot idéző romos lakótelepi lakások falán kilógnak a fűtőcsövek. Nincs központi fűtés! A maszatos gyerekek birkóznak az erkélyeken, fejük felett hat réteg vizes ruha szárad. Ugyanakkor mellettük egy ezüstitetejű, háromemeletes villa áll, fekete BMW-vel a kapuja előtt. E vidék másik érdekessége, hogy az időjárás elképesztően változatos és nehezen kiszámítható. Egyik reggel mi is szembesülhettünk ezzel, mikor a túranapunk elején hűvös eső ébresztett minket, aztán délután már pólóban sétáltunk. A közös projekt munka keretében össze kellett raknunk egy számítógépet, ami számomra még kihívás volt☺ Megtekinthettük az iskolájuk termeit, illetve bemutatták, hogy ők milyen munkákat készítettek el a három év alatt. Estéknként az ottani diákok vittek el minket kedvenc bowling pályájukra, illetve biliárdoztunk. Mivel én nem tudok románul, ők nem tudtak magyarul így a világnyelv elve működött közöttünk. Remek alkalom volt, hogy gyakoroljuk az angol tudásunkat és barátságok is szövődtek a különböző országokból érkezett személyek között.

Összességében nagy élmény volt világot látni egy kicsit, az iskolánk nevében. Azt hiszem, a többiek nevében is köszönet illeti Steinbachné Horváth Mária tanárnőt és Kozma Győző tanárurat.

Weller Fruzsina